

“मीठे बच्चे- तिमी धेरै ठूला जौहरी हो, तिमीले अविनाशी ज्ञान रत्नरूपी जुहारत दिएर सबैलाई धनवान् बनाउनु छ ।”

प्रश्न:- आफ्नो जीवनलाई हीरा जस्तो बनाउनका लागि कुन कुराको धेरै सम्हाल गर्नुपर्छ ?

उत्तर:- संगतको । बच्चाहरूले संगत उनीहरूको गर्नुपर्छ जो राम्ररी बर्सिन्छन् । जो बर्सिदैनन्, उनीहरूको संगत गरेर फाइदा नै के ! संगतको दोष धेरै लाग्छ, कोही कसैका संगतबाट हीरा जस्तो बन्छन्, कोही फेरि कसैको संगतबाट पत्थर बन्छन् । जो ज्ञानवान् हुन्छन् उनीहरूले आफू समान अवश्य पनि बनाउँछन् । संगतबाट आफूलाई सम्हाल गर्छन् ।

ओम् शान्ति । मीठा प्यारा रूहानी बच्चाहरूलाई सारा सृष्टि, सारा ड्रामा राम्ररी बुद्धिमा याद छ । फरक पनि बुद्धिमा छ । यी सारा कुरा बुद्धिमा पक्का रहनुपर्छ- सत्ययुगमा सबै श्रेष्ठाचारी, निर्विकारी, पावन, सम्पन्न थिए । यतिबेला त दुनियाँ भ्रष्टाचारी, विकारी, पतित, कंगाल छ । अहिले तिमी बच्चाहरू संगमयुगमा छौ । तिमी पारी गइरहेका छौ । जसरी नदी र सागरको जहाँ मिलन हुन्छ, त्यसलाई संगम भन्छन् । एकातिर मीठो पानी, अर्कोतिर नुनिलो पानी हुन्छ । अहिले पनि यो हो संगम । तिमीले जान्दछौ अवश्य पनि सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो फेरि यसरी चक्र घुम्यो । अहिले हो संगम । कलियुगको अन्त्यमा सबै दुःखी छन्, यसलाई जंगल भनिन्छ । सत्ययुगलाई बगैंचा भनिन्छ । अहिले तिमी काँडाबाट फूल बनिरहेका छौ । यो स्मृति तिमी बच्चाहरूमा हुनुपर्छ । हामीले बेहदका बाबाबाट वर्सा लिइरहेका छौ । यो कुरा बुद्धिमा याद राख्नु पर्छ । ८४ जन्मको कथा त बिल्कुलै सामान्य छ । जान्दछौ- अब ८४ जन्म पूरा भए । तिम्रो बुद्धिमा भरिएको छ- हामीहरू अहिले सत्ययुगी बगैंचामा गइरहेका छौ । अब हाम्रो जन्म यस मृत्युलोकमा हुँदैन । हाम्रो जन्म हुन्छ अमरलोकमा । शिवबाबालाई अमरनाथ पनि भन्दछन् । उहाँले हामीलाई अमर कहानी सुनाइरहनुभएको छ, त्यहाँ हामी शरीरमा भए पनि अमर हुन्छौ । आफ्नो खुशीले समय आएपछि शरीर छोड्ने छौ, त्यसलाई मृत्युलोक भनिदैन । तिमीले जसलाई सम्भाव्यो भने पनि सम्भन्छन्- अवश्य पनि यिनमा त पूरा ज्ञान छ । सृष्टिको आदि र अन्त्य त हुन्छ नि । सानो बच्चा पनि जवान र बृद्ध हुन्छ फेरि अन्त्य आउँछ, फेरि बच्चा बन्छ । सृष्टि पनि नयाँ बन्छ फेरि चौथाई पुरानो, आधा पुरानो अनि पूरै पुरानो हुन्छ । फेरि नयाँ हुन्छ । यी सबै कुरा अरू कसैले एक अर्कालाई सुनाउन सकिदैन । यस्तो चर्चा कसैले गर्न सक्दैन । तिमी ब्राह्मणहरू सिवाय अरू कसैलाई पनि रूहानी ज्ञान मिल्न सक्दैन । ब्राह्मण वर्णमा आएपछि मात्र यो ज्ञान सुनिन्छ । केवल ब्राह्मणले नै जान्दछन् । ब्राह्मणहरूमा पनि नम्बरवार हुन्छन् । कसैले यथार्थ रीतिले सुनाउन सक्छन्, कसैले सुनाउन सक्दैनन् अनि उनीहरूलाई केही पनि प्राप्त हुँदैन । जौहरीहरूमा पनि देखिन्छ कसैसँग त करोडौंको माल हुन्छ, कसैसँग त १० हजारको माल पनि हुँदैन । तिमीहरूमा पनि यस्तै हो । जसरी हेर यी जनक (जानकी दादी) छिन्, यी राम्री जौहरी हुन् । यिनीसँग मूल्यवान् जुहारत छन् । कसैलाई पनि दिएर राम्रो धनवान् बनाउन सकिन्छन् । कुनै सानो जौहरी छन्, धेरै ज्ञान दिन सक्दैनन् भने उनीहरूको पद पनि सानो हुन्छ । तिमी सबै जौहरी हो, यी अविनाशी ज्ञान रत्नहरूका जुहारत हुन् । जोसँग राम्रा रत्न हुन्छन् उनीहरू धनवान् बन्छन्, अरूलाई पनि बनाउँछन् । यस्तो त होइन, सबै राम्रा जौहरी हुन्छन् । राम्रा-राम्रा जौहरीलाई ठूला-ठूला सेवाकेन्द्रमा पठाइन्छ । ठूला मानिसहरूलाई राम्रा जुहारत दिइन्छ । ठूला-ठूला दोकानमा एक्सपर्ट (विशेषज्ञ) हुन्छन् । बाबालाई पनि भनिन्छ- सौदागर-रत्नागर । रत्नहरूको सौदा गर्नुहुन्छ फेरि जादुगर पनि हुनुहुन्छ किनकि उहाँसँग नै दिव्य दृष्टिको चाबी हुन्छ । कसैले नवधा भक्ति गरे भने उनीहरूलाई साक्षात्कार हुन्छ । यहाँ ती कुरा छैन । यहाँ त अनायास घरमा बस्दा पनि धेरैलाई साक्षात्कार हुन्छ । दिन-प्रतिदिन सहज हुँदै जान्छ । कैयौंलाई ब्रह्माको र कृष्णको पनि साक्षात्कार हुन्छ । उनीहरूलाई भनिन्छ ब्रह्मासँग जाऊ । गएर उनीसँग राजकुमार बन्ने पढाइ पढ । पवित्र राजकुमार-राजकुमारी हिँड्दै आउँछन् नि । राजकुमारलाई पवित्र पनि भन्न सकिन्छ । पवित्रताबाट जन्म हुन्छ नि । पतितलाई भ्रष्टाचारी भनिन्छ । पतितबाट पावन बन्नु छ, यो बुद्धिमा रहनुपर्छ । जोसुकैलाई पनि सम्भाव्यो सक्छौ । मनुष्यले सम्भन्छन्, यो त धेरै बुद्धिमान् छ । भन- हामीसँग कुनै शास्त्र आदिको ज्ञान छैन । यो हो रूहानी ज्ञान, जुन रूहानी बाबाले सम्भाव्यो हुन्छ । यी हुन् त्रिमूर्ति ब्रह्मा, विष्णु, शंकर । यी पनि रचना हुन् । रचयिता एक बाबा हुनुहुन्छ, ती हुन्छन् हदका रचयिता, यहाँ हुनुहुन्छ बेहदका पिता, बेहदका रचयिता । बाबाले बसेर पढाउनुहुन्छ, मेहनत गर्नुपर्छ । बाबाले फूल बनाउनुहुन्छ । तिमी हो ईश्वरीय कुलका, तिमीलाई बाबाले पवित्र बनाउनुहुन्छ । यदि फेरि अपवित्र बन्यो भने कुल कलंकित बन्छौ । बाबाले त जान्नुहुन्छ नि ।

फेरि धर्मराजद्वारा धेरै सजाय दिलाउनुहुन्छ । बाबाका साथमा धर्मराज पनि छन् । धर्मराजको कर्तव्य पनि अहिले पूरा हुन्छ । सत्ययुगमा त हुँदै हुँदैन । फेरि शुरू हुन्छ द्वापरदेखि । बाबाले बसेर कर्म, अकर्म र विकर्मको गति सम्झाउनुहुन्छ । भन्दछन् नि— यसले पहिलेको जन्ममा यस्तो कर्म गरेको थियो, जसको यो भोगाई हो । सत्ययुगमा यस्तो भनिदैन । नराम्रो कर्मको त्यहाँ नामै हुँदैन । यहाँ त राम्रो-नराम्रो दुवै हुन्छ । सुख-दुःख दुवै हुन्छ । तर सुख धेरै कम हुन्छ । त्यहाँ फेरि दुःखको नाम हुँदैन । सत्ययुगमा दुःख कहाँबाट आओस् ! तिमीले बाबाद्वारा नयाँ दुनियाँको वर्सा लिन्छौ । बाबा हुनुहुन्छ नै दुःखहर्ता सुखकर्ता । दुःख कहिलेदेखि शुरू हुन्छ, यो पनि तिमीले जान्दछौ । शास्त्रहरूमा त कल्पको आयु नै लम्बा चौडा लेखिदिएका छन् । अहिले तिमीले जान्दछौ आधाकल्पका लागि हाम्रा दुःख हरिन्छन् र हामीले सुख पाउँछौ । यो सृष्टिको चक्र कसरी घुम्छ, यसलाई बुझाउन धेरै सहज छ । यी सबै कुरा तिमी बाहेक अरू कसैको बुद्धिमा हुन सक्दैन । लाखौं वर्ष भनिदिनाले सबै कुरा बुद्धिबाट निस्कन्छ ।

अहिले तिमीले जान्दछौ— यो चक्र ५ हजार वर्षको हो । हिजोको कुरा हो जब यी सूर्यवंशी-चन्द्रवंशीहरूको राज्य थियो । भन्दछन् पनि— ब्राह्मणहरूको दिन, यस्तो होइन शिवबाबाको दिन भन्छन् । ब्राह्मणहरूको दिन, फेरि ब्राह्मणहरूको रात । ब्राह्मणको चलन फेरि भक्तिमार्गमा पनि चलेर आउँछ । अहिले हो संगम । न दिन हो, न रात हो । तिमीले जान्दछौ— हामी ब्राह्मण नै फेरि देवता बन्छौं अनि त्रेतामा क्षत्रिय बन्छौं । यो कुरा त बुद्धिले राम्ररी याद गर । यी कुरालाई अरू कसैले जान्दैनन् । उनीहरूले त भन्छन् शास्त्रहरूमा यति आयु लेखेको छ, तपाईंहरूले फेरि यो हिसाब किताब कहाँबाट ल्याउनुभयो ? यो अनादि ड्रामा बनि-बनाऊ छ, यो कसैले जान्दैनन् । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ, आधाकल्प हुन्छ सत्ययुग-त्रेता अनि आधाबाट भक्ति शुरू हुन्छ । त्यो हुन्छ त्रेता र द्वापरको संगम । द्वापरमा पनि यी शास्त्रहरू बिस्तारै बिस्तारै बन्छन् । भक्तिमार्गका सामग्री धेरै लम्बा-चौडा छन् । जसरी वृक्ष कति लम्बा-चौडा छ । यसको बीज हुनुहुन्छ बाबा । यो उल्टो वृक्ष हो । सबैभन्दा पहिला आदि-सनातन देवी-देवता धर्म हुन्छ । यो कुरा जुन बाबाले सुनाउनुहुन्छ, यो हो बिल्कुलै नयाँ । यो देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नेलाई कसैले चिन्दैनन् । कृष्ण त बच्चा हुन् । ज्ञान सुनाउने हुनुहुन्छ बाबा । तर बाबाको नाम हटाएर बच्चाको नाम राखिदिएका छन् । कृष्णकै चरित्र आदि देखाउँछन् । बाबा भन्नुहुन्छ— लीला कुनै कृष्णको होइन । गायन पनि गर्छन्— हे प्रभु तिम्रो लीला अपरम्पार छ । लीला एउटाको नै हुन्छ । शिवबाबाको महिमा एकदम अलग्गै छ । उहाँ त हुनुहुन्छ सदा पावन रहने, तर उहाँ पावन शरीरमा त आउन सक्नुहुन्न । उहाँलाई बोलाउँछन् नै— आएर पतित दुनियाँलाई पावन बनाउनुहोस् । त्यसैले बाबाले भन्नुहुन्छ— मलाई पनि पतित दुनियाँमा आउनुपर्छ । यिनको धेरै जन्मको अन्त्यमा आएर प्रवेश गर्छु । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— मुख्य कुरा अल्फलाई याद गर, अरू सबै हुन् खुद्रा कुरा । यो सबैले त धारण गर्न सक्दैनन् । जसले धारण गर्न सक्छ उसलाई मैले सम्झाउँछु । अरूलाई त भनिदिन्छु मनमनाभव । नम्बरवार बुद्धि त हुन्छ नि । बादल पनि कुनै त खूब बर्सिन्छ, कुनै अलिकति बर्सिएर जान्छ । तिमी पनि बादल हौ नि । कुनै त बिल्कुलै बर्सिदैनन् । ज्ञानलाई खिच्ने तागत हुँदैन । मम्मा-बाबा राम्रा बादल हुन् नि । बच्चाहरूले संगत उनीहरूको गर्नुपर्छ जो राम्ररी बर्सिन्छन् । जो बर्सिँदै बर्सिँदैनन् उनीहरूसँग संगत गरेर के हुन्छ ? संगतको दोष पनि धेरै लाग्छ । कोही त कसैको संगतबाट हीरा जस्तो बन्छन्, कोही फेरि कसैको संगतबाट पत्थर बन्छन् । पछाडि लाग्नुपर्छ असल मानिसहरूको । जो ज्ञानवान हुन्छ उसले आफू समान सम्पूर्ण बनाउँछ । सत्य बाबाबाट जो ज्ञानवान र योगी बनेका छन् उनीहरूको संगत गर्नुपर्छ । यस्तो सम्झनु हुँदैन— म फलानाको पुच्छर समातेर पार हुन्छु । यस्तो धेरैले भन्छन् । तर यहाँ त त्यो कुरा हुँदैन । विद्यार्थीले कसैको पुच्छर समातेर पास हुन्छन् र ! पढ्नु पर्छ नि । बाबाले पनि आएर ज्ञान दिनुहुन्छ । यतिबेला उहाँले जान्नुहुन्छ मैले ज्ञान दिनुपर्छ । भक्तिमार्गमा उनीहरूको बुद्धिमा यी कुरा हुँदैनन्— मैले गएर ज्ञान दिनु छ । यो सबै ड्रामामा निश्चित छ । बाबाले केही गर्नुहुन्न । ड्रामामा दिव्य दृष्टि मिल्ने पार्ट भयो भने साक्षात्कार हुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— म बसेर साक्षात्कार गराउँछु, यस्तो होइन । यो ड्रामामा निश्चित छ । यदि कसैले देवीको साक्षात्कार गर्न चाहन्छ भने देवीले त गराउँदैनन् नि । भन्दछन्— हे भगवान्, मलाई साक्षात्कार गराउनुहोस् । बाबाले भन्नुहुन्छ— ड्रामामा रहेछ भने मात्र हुन्छ । म पनि ड्रामामा बाँधिएको छु ।

बाबा भन्नुहुन्छ— म यो सृष्टिमा आएको छु । यिनको मुखबाट म बोलिरहेको छु, यिनको आँखाबाट तिमीहरूलाई देखिरहेको छु । यदि यो शरीर नभएको भए कसरी देख्न सक्थे ? पतित दुनियाँमा नै मलाई आउनु पर्छ । स्वर्गमा त मलाई बोलाउँदै बोलाउँदैनन् । मलाई बोलाउँछन् नै संगममा । जब संगमयुगमा आएर शरीर लिन्छु तब मात्र देख्छु ।

निराकार रूपबाट त केही देख्न सकिदैन । अंगहरू नभई आत्माले केही पनि गर्न सक्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले कसरी देख्न सक्छु, कसरी चल्बलाउन सक्छु, शरीर बिना । यो त अन्धश्रद्धा हो, भन्दछन्— ईश्वरले सबै कुरा देख्नुहुन्छ, सबै कुरा उहाँले गर्नुहुन्छ । देख्नुहुन्छ फेरि कसरी ? जब अंग मिल्छ तब देख्नुहुन्छ नि । बाबा भन्नुहुन्छ— राम्रो वा नराम्रो काम हरेकले ड्रामा अनुसार गर्छन् । निश्चित छ । मैले कहाँ यति करोडौं मनुष्यहरूको हिसाब राख्छु र, मलाई शरीर प्राप्त भएपछि सबै कुरा गर्छु । त्यसैले गर्ने-गराउनेवाला पनि भन्छन् । नत्र त भन्न सक्दैनन् । म जब यिनमा आउँछु तब आएर पावन बनाउँछु । माथि आत्माले के गर्छ ? शरीरबाट नै पार्ट खेलिन्छ नि । मैले पनि यहाँ आएर पार्ट खेल्छु । सत्ययुगमा मेरो पार्ट छँदै छैन । पार्ट नभइकन कसैले केही गर्न सक्दैन । शरीर बिना आत्माले केही गर्न सक्दैन । आत्मालाई बोलाइन्छ, त्यो पनि शरीरमा आएर बोल्छ नि । अंगहरू बिना केही गर्न सक्दैन । यो हो विस्तृत ज्ञान । मुख्य कुरा त भनिन्छ— बाबा र वर्सालाई याद गर । बेहदका बाबा यति महान् हुनुहुन्छ, उहाँबाट वर्सा कहिले मिल्छ— यो कसैले जान्दैन । भन्दछन्— आएर दुःख हर्नुहोस्, सुख दिनुहोस्, तर कहिले ? यो कसैलाई पनि थाहा छैन । तिमी बच्चाहरूले अहिले नयाँ कुरा सुनिरहेका छौ । तिमीले जान्दछौ— हामी अमर बनिरहेका छौं, अमरलोकमा गइरहेका छौं । तिमी अमरलोकमा कति पटक गएका छौ ? अनेक पटक । यसको कहिल्यै अन्त्य हुँदैन । धेरैले भन्दछन्— के मोक्ष प्राप्त हुन सक्दैन ? भन, सक्दैन । यो अनादि अविनाशी ड्रामा हो, यो कहिल्यै विनाश हुन सक्दैन । यो त अनादि चक्र घुमि नै रहन्छ । तिमी बच्चाहरूले यतिबेला सच्चा साहेबलाई चिन्दछौ । तिमी संन्यासी हो नि । फकीर होइनौ । संन्यासीहरूलाई पनि फकीर भनिन्छ । तिमी राजर्षि हो, ऋषिलाई संन्यासी भनिन्छ । अहिले तिमी अमीर बनेका छौ । भारतवर्ष कति अमीर थियो, अहिले कसरी फकीर बनेको छ । बेहदका बाबा आएर बेहदको वर्सा दिनुहुन्छ । गीत पनि छ— बाबा हजुरले जे दिनुहुन्छ त्यो कसैले दिन सक्दैन । हजुरले हामीलाई विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ, जसलाई कसैले लुट्न सक्दैन । यस्ता प्रकारका गीत बनाउनेहरूले अर्थ जान्दैनन् । तिमीले जान्दछौ— त्यहाँ विभाजन आदि केही पनि हुँदैन । यहाँ त कति विभाजन छ । त्यहाँ आकाश-धर्ती सारा तिम्रो हुन्छ । त्यसैले बच्चाहरूमा यति खुशी हुनुपर्छ । सदैव सम्भ्र— शिवबाबाले सुनाउनुहुन्छ किनकि उहाँले कहिल्यै विदा लिनुहुन्न, कहिल्यै बिरामी हुनुहुन्न । याद शिवबाबाको नै हुनुपर्छ । उहाँलाई भनिन्छ निरहंकारी । मैले यो गरें, मैले यो गरें, यो अहंकार आउनु हुँदैन । सेवा गर्नु त कर्तव्य हो, यसमा अहंकार आउनु हुँदैन । अहंकार आयो भने गिन्यो । सेवा गरिराख, यो हो रूहानी सेवा । अरू सबै हुन् जिस्मानी । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबाले जे पढाउनुहुन्छ, त्यसको सट्टामा फूल बनेर देखाउनु छ । मेहनत गर्नु छ । कहिल्यै ईश्वरीय कुलको बदनाम गर्नु छैन, जो ज्ञानवान र योगी छन्, उनीहरूकै संगत गर्नु छ ।
- २) मैपनलाई त्यागी निरहंकारी बनेर रूहानी सेवा गर्नु छ, यसलाई आफ्नो कर्तव्य सम्भ्रनु छ । अहंकारमा आउनु हुँदैन ।

वरदानः— कम्बाइण्ड स्वरूपको स्मृतिद्वारा श्रेष्ठ स्थितिको सीटमा सेट रहने सदा सम्पन्न भव

संगमयुगमा शिव शक्तिको कम्बाइण्ड स्वरूपको स्मृतिमा रहनाले सबै असम्भव कार्य सम्भव हुन्छन् । यही सर्वश्रेष्ठ स्वरूप हो । यस स्वरूपमा स्थित रहनाले सम्पन्न भवको वरदान प्राप्त हुन्छ । बापदादाले सबै बच्चाहरूलाई सदा सुखदायी स्थितिको आसन (सीट) दिनुहुन्छ । सदा यसै आसनमा स्थित रह्यौ भने अतीन्द्रिय सुखको भुलामा भुलिरहनेछौ, केवल विस्मृतिको संस्कारलाई समाप्त गर ।

स्लोगनः— शक्तिशाली वृत्तिद्वारा आत्माहरूलाई योग्य र योगी बनाऊ ।